

## Horváth Florencia

### Negyvenegy szem

Nagybőjt utolsó vasárnapján negyvenegy szem nyugtatót tettem asztalomra, mint amerikai filmek wc-deszkáin a port, húztam a csíkot hossz iránt. Esténként vettem be egyet, nyomták másnap is a fejem. Mire végig érek, gondoltam, elfelejtelek. Próbáltam rájönni a találkozások értelmére, amik sehova vezetnek. Megvontam a kávé, százforintos energitalokat ittam a placebo miatt.

Hirtelen döntésből Tamás-miséen kötöttem ki, felolvastam az *Elállási záradékot*, visszhangot a szoltárból minden *akard, Uram*. Legkedvesebb ajándék a pazarlás, mondták új testvéreim, és akkor éreztem a leginkább odavalónak magam, pedig a papisták közül is kilógtam, ahol lehetett. Hét hetet adtam fél kézzel el, homlokomra olajjal kentek keresztet. Lobogtattam a megszentelt ágat, márciusban a második fréziát.

A biobolt kisokosa alapján: ártatlanság, figyelem, a Google-keresés szerint: mindig számíthatsz rám. Vázában álltak, míg szinte szétpattantak a kelyhek, száradásukat füzetlapok vigyázták. Ez később, majd ha a megőrzés jön, itt nyílnak épp: sárgák, rózsaszínek.

Hétfőn függöny frufut vágattam, háromszín rúzt vettem és megfogadtam, semmit sem forgatok ki a négy sarkából. Jegyzeteket írtam, ajándékokat magamnak, elmúlsz majd te is, emlék lesz. Titkos fiókba teszek, vagy még oda sem, meglátjuk, mennyi hely jut. Az én bőjtöm nem lemondás, egy ötödik érzékszerv, az álom.

Húshagyó kedden krumplit pucoltam, frankfurti levest főztem, tudtam, ha elhagy, nem azért van, mert virslit eszem. De nem hagyott, türelmet tanultam. Agyam, a kikapcsolhatatlan vetítövásznon, részeket, perdöntő apróságokat mutatott. Mikor először jártam nálad, a sötét lakásban, kérdezted eltalálok-e oda, ahol fekszel. Indultál értem, üres térben tapogatóztunk. Azt mondtad, nevessek

megint, tudd, merre keress. Azóta ha valaki  
megmozdul mellettem, bármennyiszer elviszel  
az ágyig, végtelenszer le tudom játszani  
a képzeletbeli szalagot.

Hamvazószerdán úgy ébredtem, mint kivert kutyák,  
aztán az üzenet, adjam meg a telefonszámom, és fél  
óra múlva szedegtettem a költőgenerációk kapcsolatáról  
szóló gondolataimat, meg a legfrissebb befejezetteket.  
Elképzeltem, ahogy felolvasom, kopog a sok gubancos  
mondat, a közönség belezavarodik a személyközi  
viszonyokba, de épp csak elkezdtem, és nem tudhattam,  
visszajössz-e még ebbe a versbe. Könyvvásárra hívtak  
a Hargitába, úgyis ott lakik, azt mondják, gondoltam,  
és felkérésnek ennyire még nem örültem. Két óra  
múlva újabb üzenet jött, adjam le a szinopszist,  
tizenkétoldalas szövegmutatványt, nyerjük meg  
a támogatást. Aztán megjött a harmadik is.  
Beszámoltam neki a maiakról, a barátnőm szerint  
el kellett engedni ezt a negatív szálát, máris  
áramlanak a másikon az energiák.

Hónapokkal ezelőtt egy koncerten tűntél fel,  
és az előzenekar után, pisilés közben a telefonom  
jegyzetömbjébe írtam a jól hangzó sort. Addigra  
összeboronáltam fél társaságom ismerősökkel,  
és legalább hárman voltak biztosak benne,  
hogy hazavisznek, de miután szemembe néztél  
a terem túlsó sarkából, kihúztam tenyereik  
közül a karom. Mászkáltam a szórakozóhelyen,  
zsebemben a félmondattal, minél többször mentél  
el mellettem, annál jobban idegesített, nálam van,  
és nem csinálsz semmit. Végül utánam jöttél,  
taxiba ültünk.

Hosszan fürödtem, a két szemöldököm fölötti részt  
nem érte víz, nehogy lemossam az áldást, el ne múljon  
a langyos kábulat. Hol volt már, amit hetekkel ezelőtt  
hittem, írok majd, combom belsején csorgott a fáradt olaj.  
Vánszorgott, rohant egyszerre, viaskodtam határidőimmal,  
és egész nap az utazás járt a fejemben. Megszaporodtak,  
mióta ismerlek, pedig én elmenni csak úgy szeretek,  
ha van kire gondolni, visszavár. Miként mutassam be  
és kinek, aki megtalálni úgy akar: ne vess. Euridiké  
hátra nézne-e, ha helyet kéne cserélnie Orpheusszal?

Nem volt csatlakozás, a kijelző repülő

üzemmódot mutatott és a napfényben hat  
órát üldögéltem a budai lakás-váróteremben.  
Hátam görnyedt volt – hogy a gépeléstől  
vagy mert két leereszkedő vállam  
mellkasomat védte, az most mindegy –,  
mint aki világosban sötét útnak indult,  
nehéz terepen, elvárások szavára,  
kötelességei elől, mégis szembe velük,  
közben érzi, ha távolról is, nyomában  
lopódzó ellenségeit, a gondolatokat.  
Az ablakon túl autón jártak, gyalog.  
Gyorsan bealkonyult, valami réglátott  
oldalón újabb bizonyítékát találtam  
árulásodnak. Szerettem volna néhány  
szót váltani, veled nem lehetett, hát  
a többiekkel, de D. aludt, S. aludt,  
E. aludt, A. aludt és mind aludtak.  
Betördeltem  
az eddigieket,  
és  
én is elaludtam.

Nagypénteken táncolni mentem oda, ahol  
először láttalak, azóta kiderült, előszöreink  
sem közösek. Tudtam, ha elhagy, nem azért  
van, mert rövid a szoknyám, vagy fröccsöt  
iszom, de nem hagyott, megmutatta, vannak,  
akiknek egyetlen szavam többet ér mindnél,  
amit valaha neked mondtam, és persze,  
az egész egyáltalán nem érdekelt.

Évekig laktam olyan utcákban, amik nem  
tudom, kiktől kapták a nevüket, a Móricz  
felé menet eszembe jutott az elsőáldozási  
dal, *meghívtál, Jézusom, látod, itt vagyok*,  
és akkor végre itt voltál te is, gondoltam, ezt  
írom majd, meg hogy miénk volt a szombat  
és miénk leginkább a vasárnap.

Ha kimondtam valamit, általában úgy lett, de  
annyit ravaszkodtam, cseleztem, mégsem jöttél  
el, többé nem akartam lenni felkészült. Most  
jön a konzerválásról szóló rész, az én böjtöm  
nem várakozás, hanem az ünnep lecsengése,  
a hülyeség kiheverése, míg elhiszem,  
van hova  
tovább.

Jó lett volna, ha úgy alszunk, hogy nem  
érünk a másikhöz, csak tudjuk biztosan,  
a levegő közös. Most kéne lefagyni, belehalni  
egy kicsit, vagy úgy tenni, mint aki nem vette  
észre, éppen min meg keresztül. Nem szedtem  
be a negyvenegy szemet, és nem történt semmi.  
Hiába módosítottam útvonalat, nem találkoztunk  
szembe véletlenül. A 7-es busz folyton üres volt.  
Eljött a húsvét és elmúlt a pünkösöd.

Végig terveztem a befejezést, minden *tudtam*,  
*ha elhagy*-ot ezért találtam ki, hogy ide  
illeszthessem a félsort, ami a fülkébe zárkózva  
jutott eszembe a taxizós estén, miután megláttalak:  
áldozataimat, mondd, szereted-e, Isten. De már nem  
kérddezhettem meg, mert biztos volt, hogy nem szereti.

*Mellékdal:*

Talán az volt a baj, hogy nem fejeztem  
be a teremtős verset, de látta ő is, kevés  
ide az én akaratom. Lehet, hogy rosszul  
és rosszkor, és nem az ő szándékát kell  
megmagyarázni. Ismerni a tiéd,  
az enyémmel egyformának hazudni,  
vagy elérni, hogy legalább ne legyen  
sajátom.

## Sivatag lettél

Az Amu-darja és a Szir-darja gyöngé  
lüktetése vagy, nem elég erős,  
nem elég határozott, hogy megteljen  
tőle az Aral-tó.  
Már képtelen vagyok elképzelni,  
hogyan meztelenül látsz,  
hogyan megcsókolsz.  
De szeretnék hosszán megölelni,  
a nyakadba fűzni arcomat.  
Így fejezhető ki leginkább, egyek vagyunk.  
Mi, akik a testünkkel kezdtük,  
elmondani hogyan is tudnánk.  
Nem aludhatok álmok nélkül,  
de nem ébredhetek úgy,  
csukott szemem előtt ott legyél.  
Közép-Ázsia két leghosszabb folyója,  
párhuzamosok.  
Évekkel ezelőtt a Föld  
óriás üregét táplálták.  
Mára alig maradt valami.  
Elöntöztek,  
felszárították a mikroklimatikus változások.  
Nem tehetsz róla, hogy nem jutsz el hozzám.  
Nem tehetek róla, hogy fogyok.  
Deltáid eltűntek az alföldön,  
valahol ott, ahol a mellemet fogtad,  
valahol ott, ahol a derekamat.  
Arcomig nem jutottak el.  
Úgy volt, áthaladsz rajtam,  
anyagunk keveredik  
és együtt ér el a Kaszpi-ig.  
Hajóroncsok fulladnak homokomba,  
Amu-darja.  
Máshova rakod hordalékod,  
Szir-darja.  
Medrem száraz sír.